

durven onderstaan in de nabijheid van ons fort te Cannanoor op een berg post te vatten. En op het protest onser bediendens tegens het opwerpen van batterijen aldaar, seer impertinent t' antwoorden dat hij dien berg met de wapenen hebbende ingenomen ook als een conquest sou behouden en dat men hem het bouwen van een sterkte ter zijner verwering niet anders dan door kragt van wapenen zou kunnen beletten.

Fol. 1144v-1145r.

(Dit gedrag verdient genoegdoening en Ali Radja moet de gevolgen van zijn trouweeloosheid maar voelen. De Engelsens zijn evenwel betrokken bij zijn geschillen met de kolathiri en wegens de omstandigheden moeten, voor zover Compagnies voorrechten niet in het geding zijn, alle onenigheden met hen vermeden worden. Daarom is afzijdigheid goedgekeurd en ook dat Cannanur met militairen en artilleristen versterkt werd. Wegens de nadelige gevolgen is toch bevolen om Ali Radja zoveel mogelijk te verhinderen [fol. 1146] genoemde berg te versterken. Ook moet zijn schuld worden geïnd, hetzij van hemzelf, hetzij, als hij verliest, van zijn vijand de kolathiri van Cannanur. Hoewel men liever neutraal blijft, mag de kolathiri, als zijn zaken er gunstig voorstaan, met kruut en lood ondersteund worden. Neutraliteit is gewenst, omdat geruchten zeggen dat de Engelsens hem als betaling kruut en kogels hebben geleverd, nadat het opperhoofd te Cannanur hem dat had geweigerd te verstrekken. Het is veel erger dat er door deze onrust en geruchten te Cannanur geen peper werd verworven en dat het vorstje van Cranganur verzocht om geen tiende te hoeven betalen voor zijn landen in Pappinivattam. De commandeur weigerde dit toe te staan en ter geruststelling van de gekwelde inwoners [fol. 1147] plaatste hij daar een aracci en twaalf laskaren. Diverse peperleveranciers hebben samen een schuld van f 5153, die het opperhoofd te Cannanur Anthony van Vechten voor het uitbreken van de oorlog als voorschot op te leveren peper had verstrekt. Dit blijft, mede om zijn collega's aan te sporen hiermee voorzichtig te zijn, voorlopig voor zijn rekening. Naar aanleiding van het bericht dat te Kharg een scheepje van Ali Radja was aangekomen met 300 balen peper en 20 pakken wilde kaneel, waarover hij onwetendheid veinsde, is hem aangezegd dat, als er smokkelwaar op zijn scheepjes wordt aangetroffen, deze in beslag genomen zal worden. De overige inlandse zaken zijn van gering belang. Het jaarlijkse geschenk aan de verdreven prinses [fol. 1148] van de perakat tak te Nedumangadu en aan de erfgenamen van de desinganadu is afgeschaft. De inkomsten van tuinen en landerijen over 1760/61 van f 16.453, die van de dharmottu panikkar van f 47 en 926 Cranganurse parra's nely, die over Pappinivattam samen met de rechten over de achttieneneenhalf dorp van f 2069 en 35.360 Cochinese parra's nely zijn ontvangen. Onder het eerste bedrag hoort ook een eilandje dat als een beneficium aan de overleden binnenregent van het leprozenhuis toekwam en nu is verpacht voor f 90 per jaar. Zeven stukken onbebouwd land zijn aan diverse personen ter cultivering uitgegeven voor een periode van 20 jaar om in de toekomst de inkomsten uit land te vergroten. De tienden in het gebied rond Cranganur zijn verpacht voor 12.050 Cranganurse parra's nely, wat 2090 parra's meer is. Ook zijn twee pas ontdekte stukken Compagnies land in Pappinivattam [fol. 1149] voor 10 jaar en 20 Cranganurse parra's verpacht, maar de onwettige bezitters van 130 tuinen en 388 parra's zaailand daar weigerden zich vanwege de dreiging van Travancore te onderwerpen. Hun landen zijn nog onverpacht gebleven. Om dezelfde reden is nog niet geprofiteerd van het aanbod van de 300 Pappinivattamse nayars om tienden te betalen over landen die zonder bewijs door hen bezeten worden. Overtuigd van de betrouwbaarheid van de overwegingen van het bestuur in deze, is hierover slechts geschreven zo voort te gaan. De tienjarige schuld van 90 last nely van de Velosenadu Nambiyar voor Mapranam, dat in 1717 samen met Pappinivattam aan de Compagnie werd afgestaan en aan hem in leen is gegeven, is nog niet afgelost. De commandeur doet daar veel moeite voor en ontving tenslotte van de zamorin van Calicut, aan wie de nambiyar zei die rechten te betalen, [fol. 1150] ten antwoord dat er in het verdrag van 1758 over deze kwestie niet wordt gesproken en dat de rechten voor 1718 door zijn voorvaders waren genoten. Dit bewijst dat het bestuur in de vorige jaren te inschikkelijk is geweest. Er is tekst en uitleg gevraagd waarom deze schuld zo is opgelopen en er is